

CO BUDE DÁL?

Neděle, 20 září 2015

V tomto článku nebudu psát o tom, co bych si přál. Chci psát o tom, co s největší pravděpodobností přijde, a o tom, jak se máme v nastalé situaci zachovat. Předpokládám, že má jít o článek bude zajímavý i pro nešťastníky, ale hned v úvodu musím uvést, že píšu jako křesťan. Tedy nejprve, co přijde.

Příteliv uprchlíků do Evropy bude trvat minimálně několik let a výrazně změní život v Evropě. Netroufnu si podrobně popisovat, jak, protože to dnes nikdo neví. Migrace do Evropy však je a zůstane realitou a nezastaví se. Nedomnívám se, že to tak muselo být, ale je jasné, že Evropa migranty stálet nebude (a rozhodně bych si nepřál, aby stáletela) a nenajde jiný způsob, jak migrační vlnu omezit (ostatně se domnívám, že jej ani nehledá). Představy o tom budeme mít, protože problémy lidí v místech, odkud prchají, je naprosto nereálná, protože to by předpokládalo masivní vojenský zásah pozemních sil, k němuž se Evropa neodhodlá. Dva migrační proudy Do Evropy směřují dva proudy, které se dosti liší. První Středozemní moře proudí obyvatelé subsaharské Afriky, vyznají jak křesťané, tak muslimové. Proudí z několika nefunkčních států (Somálsko, Mali, Eritrea aj.) a z terorismem zmítané Nigérie. Tento proud nezeslábně pro vysokou natalitu v uvedených zemích. Rozdíl v kvalitě života zůstane obrovský, a to i pokud se kvalita života v Evropě výrazně sníží. Druhý proud tvoří zejména obyvatelé bývalé Sýrie a Iráku. (Troufnu si použít slova „bývalý“, protože jsem si jist, že tyto státy nebudou obnoveny v původních hranicích z doby před nástupem chaosu. Na jejich místě vzniknou téměř jistě nové státní celky – ostatně jeden z nich, Islámský stát, už vznikl. Je to stát, a je islámský.) Proud z této oblasti ovšem mnohá vyschne – ať se z ní odstěhují všichni, kteří se odstěhovat chtějí a kteří to stihnou, než je islamisté vyhubí. Kdyby existoval tento proud, pak by jistě Evropu rovněž výrazně ovlivnil, nicméně nemusel by změnit samotnou její podstatu. Zejména Syřané jsou sice vyznáním muslimové, nicméně mnozí z nich byli relativně spokojeni ne snad s konkrétní vládou dynastie Asadů, ale se sekulárním charakterem své vlasti, a pocívali silnou averzi vůči Islámskému státu a rýzným islamistickým uskupením. Je jim jasné, že to jsou právě oni, kvůli komu musí prchat, ať aby zachránili holé životy. Kdo se trochu seznámí s příběhy těchto lidí, těžko se ubrání soucitu. Tito uprchlíci, kteří přicházejí zejména Balkánskou cestou, dle mého názoru představují relativně malé bezpečnostní riziko. Přítelivci imigrace nás ať ujdou, radikální islamisté se do Evropy dostávají jinými, pro nás bezpečnějšími cestami, než jsou gumové boty ve Středomoří nebo dlouhá a náročná cesta z Turecka přes Řecko, Makedonii, Srbsko, Maarsko a Rakousko do vysněného Německa. Toto tvrzení mnohá platí, nicméně bylo by bláhové se domnívat, že agenti Islámského státu nevyužívají souasněho zmatku. Jistě jich v těchto týdnech do Evropy proniklo dost a dost. S touto skutečností je nutno počítat. Problém „převážně“ Obrovské nebezpečí představují ti, kdo inkasují peníze za dopravu do Evropy. V jejich kapsách (a na jejich kontech?) skončí miliony, ne-li miliardy eur, dolarů a liber. To znamená, že tito lidé 1. nebudou mít zájem na tom, aby proud migrantů vyschl, protože by přišel o zdroj svých příjmů, 2. budou mít dostatek peněz na úplatky, aby s jejich pomocí ovlivnili některé politiky, kteří budou házet vidle do jakékoli snahy problém imigrace řešit (ať tak či onak), 3. budou mít dostatek peněz na financování vražd, případně teroristických skupin a dokonce vojenských jednotek, které budou využívat ke svým cílům, 4. dříve nebo později se přetaví v ekonomický potenciál v potenciál politický. Dále je nutno vzít v úvahu, že z nefunkčních afrických a blízkovýchodních států odcházejí především elity, které ovšem vyvádějí ze své vodní vlastní i to málo kapitálu, který tam je. To nepřipadá proto, abych jim to vyřadil – na jejich místě bych se asi také snažil uniknout z pekla, ve kterém byli nuceni žít. Připadá to jen proto, abych upozornil, že ekonomické a bezpečnostní problémy těchto zemí se za dané konstelace nemohou neprohlubovat. Polarizace společnosti Sledujeme, jak média a sociální sítě, slyšíme a vidíme zprávy dvojího druhu. Podle jedné to vypadá tak, že Evropané uprchlíky vítají, jsou z nich nadšení a pomáhají jim. Podle druhé uprchlíky nechtějí a mají z nich strach. Obojí je zřejmě pravda. Obávám se, že migrační proud bude i nadále polarizovat společnost (podotýkám, že bych si nepřál, aby se mýlil). Obávám se, že rostoucí napětí by mohlo vést až k občanské válce. Nepovažuji to sice za příliš podobné, přinejmenším nikoli v nejbližších letech, ale bylo by chybou se domnívat, že něco takového je v Evropě vyloučeno. Nebezpečí rozpadu institucí příteliv migrantů jistě nesmírně zatíží celou administrativu i státu. Je sice mnohá, že nenastane nějaký naprostý rozpad (i když ani to nemohu vyloučit), ale nebezpečí bude i jakýsi „otřep“ – vznik zón, kam se policie neodvážá, tiché tolerování nucených sátek, domácí násilí, nedostatečná ochrana jiných menšin. Ve vědecku už došlo k tomu, že „místní“ muslimové vyhnali „místní“ (převodem blízkovýchodní) křesťany z jejich domovů. O exodu z Francie už se psalo vícekrát. Co máš dále? Co máš dále my křesťané? Především zachovat věrnost Ježíšovi Kristu. Být pravdiví, laskaví, spolehliví. Zastávat se slabších. Pomáhat

vůdce, kde máme šance. Měli bychom se snažit zachránit poslední zbytky těchto bratrů a sester, kteří na Blízkém východě je zbyli – u nich jich není mnoho. Pokud migranti přijdou i k nám, rozhodně je neberme už jako nepřátele. Ti, kdo to zkusili, svádají, že misie mezi zdejšími muslimy je snazší než mezi rodilými. Ale taky nepřáteli islám v ČR, nicméně v Syrii, kde přecházejí ze své vlasti, vidím medvedě v lidu, kteří umřeli sivou katastrofou. Nejsou to věčně krvaví bojovníci, kteří nás chtějí zničit – mnohdy jsou to lidé, kteří zachránili holé životy. Ano, jsem si jist, že i k nám nájící krvaví bojovníci proniknou. Ale od boje s nimi máme předevedením tajné slůby – ten boj nenáleží nějaké rasistické domobraně. Měli bychom se použít z toho, se dalo a děje se ve Francii, v Německu, v Británii, v Nizozemí, v Dánsku, ve Švédsku. Každá z těchto zemí přistoupila k přístěhovalcům trochu jinak, některé úspěšněji, jiné méně úspěšně. Usilujme o to, aby nevznikala ghetta, aby zůstala zachována svoboda slova, aby zůstal zachován právní stát. Pokud se zde objeví noví spoluobčané, snažíme se je získat pro to dobré, co máme nabídnout, buďme vstřícní, pomáhejme jim – a dále sledně dbejme na dodržování zákonů. Samozřejmě mám obavy, zda to dokážeme – stačí někdy pozorovat revizory v metru, jak se chovají k turistům, aby se člověk pomalu stydl za to, že je tch. (Byl jsem nedávno v Dublinu obdivoval jsem vstřícnost a ochotu řidičů autobusů a mnoha dalších.) Ale my křesťané bychom měli jít předu. Některé patří znáte modlitbu doktora Fergusona: „Bože, dej mi přimnout klidně to, co nemohu změnit, dej se nasadit ve věcech, které mohu změnit, a dej mi poznat, co je co.“ Migranti s námi již zůstanou. Teď jde o to, jak spolu budeme vycházet – jak se s danou situací vyrovnáme. Věci mohou dopadnout opravdu velmi špatně – musíme sledovat nejprve levicové liberály za jejich postoj k homosexualitě a genderovou ideologii, a připadně rovnou bezvěrectví. Nemyslím si ale, že se věci musí nutně ubírat touto tragickou cestou. My křesťané bychom měli připraveni na obojí. Buďme připraveni i na to nejhorší, ale usilujme o to nejlepší. Ježíš nám nikdo Písmu nezaslíbil, že prožijeme svůj život v blahobytné fungující demokracii. Slíbil nám ale, že nás neopustí do konce a že nám dá svého Ducha, skrze kterého je do našich srdcí rozlita láska. Láska k bratrům a sestrám, láska k muslimům, láska ke „konvičkovcům“. Tato láska není naivita, není to snaha být s každým zadobře. Ale Duch nám i uprostřed pronásledování dá, abychom rozpoznali, kde máme usilovat o pokoj – a kde je třeba dosvědčit pravdu třeba i vlastním životem. V létě jsem překládal svádecký pákistánský křesťan z Londýna. Líbil, že v pákistánských vězeních nyní čeká na 300 křesťanů na smrt. Byli odsouzeni za „rouhání“. Všem jim byla už předem nabídkou, že si mohou zachránit život, konvertují-li k islámu. Jediný přírůstek této nabídky nevyužil. Buďme oddáni Kristu stejně jako oni. Počítejme rovněž s tím, že Bůh nás má ve velkém. Nám se má zdát, že na Blízkém východě křesťanství končí, ale co když se za dvacet desetiletí dozvíme, že v křesťanství nebyli muslimi? Není to zřejmě pohádek. O mnohých konvertitů v Íránu se nedozvíte. Kdyby o své konverzi někdo napsal na Facebook, vypátrají ho a zabijí jej i jeho rodinu (takové případy se skutečně staly). Když nám se zdá, že něco končí, pro Boha to má být nový začátek. Platí to i pro Evropu. DAN DRÁPAL, 12. září 2015, pro Christnet